

retten ifølge sin Natur hører til Eiendomsretten over Grundene, saa siger jeg, Sagtretten hører ifølge sin Natur til Brugsretten over Grundene (Hør!). Det paaftaaer jeg ligeover for den ærede Rigsdagsmand. Sagtretten hører efter sin Natur til Brugsretten over Grundene, at den efter Lovgivninggen hører hen et andet Sted, det er rigtigt, men det er jo netop det, vi ville have forandret; thi vi ville have, at Lovgivningen skal staae i Harmonie med, hvad der er rigtigt efter sin Natur, og det kan altsaa aldeles ikke svække vort Forslag, at den ærede Rigsdagsmand siger, at Forholdet ifølge Lovgivningen ikke er, hvad vi ønske; thi var dette Tilfældet, saa havde vi jo ikke gjort vort Forslag. Vi have netop stillet vort Forslag for, at Lovgivningen skal vedkjende sig et andet Princip, nemlig det Princip, som er det naturlige. Antager man Endringsforslaget, sagde den ærede Ordfører, saa fraveeg man Lovens Grundsatning; ja, forsaavidt det er Lovens Grundsatning, at Sagtretten skal være knyttet til Eiendomsretten over Grunden, noget, hvori han maaskee kan have Ret, omendffjondt nogle af de Theorier, som det ærede Udvalg har bragt ind med Ministeriets Samtykke, ikke synes at være byggede ganske paa dette Princip; men det er jo netop en Forandring heri, som vi foreslaae, idet vort Forslag, som bemærket, gaar ud paa, at forandre dette Lovens Princip derhen, at Sagtretten bliver knyttet til Brugsretten, hvilket er det naturlige. Naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District bemærkede, at forsaavidt vort Forslag under Nr. 2 blev vedtaget, saa kunde et heelt Sagtdistrict derved blive ødelagt, saa synes mig, at han kunde indvende det Samme ogsaa imod det foreliggende Lovudkast (Hør!); thi naar Grundeieren faaer Ret til her at afløse Sagtretten, og saaledes Ret til at sælge Billedet, vil Følgen deraf blive, at et heelt Sagtdistrict derved kan blive ødelagt, naar endeel Selvere bue indenfor dette og forlange Afløsning af Sagtretten. Denne Indvending træffer derfor i fuldkommen lige saa høi Grad hele Loven, ja i endnu højere Grad troer jeg, end vort Forslag. Den samme ærede Rigsdagsmand op-

stillede endeel praktiske Vanskeligheder med Hensyn til vort Forslag, men jeg har meget ofte bemærket, at han er meget stærk i at finde praktiske Vanskeligheder ved saadanne Forslag. Jeg husker saaledes ganske bestemt, at de samme praktiske Betænkkeligheder havde han ogsaa med Hensyn til en lignende Bestemmelse i Hovorieafløsningsloven, men den blev dog vedtagen, og vi have dog senere fundet, at denne Bestemmelse endda alligevel var temmelig praktisk, og jeg haaber, at det Samme vil blive Tilfældet med Hensyn til nærværende Forslag. Nu siger vel den ærede Rigsdagsmand, at Forholdet med Hensyn til Hovorieafløsningen var et ganske andet; men, saavidt jeg husker, blev dog, som sagt, akkurat den selvsamme Indvending ogsaa gjort mod hiint Forslag dengang: den samme ærede Rigsdagsmand fandt ogsaa Loven, som den nu foreligger fra Udvalget, meget liberal; det er en Smagssag, hvad der kan ansees for meget liberalt og hvad ikke, saa at det ikke kan falde mig ind at bestride hans Mening i saa Henseende; jeg er naturligtvis af en modsat Mening. Den ærede Ordfører har gjort forskellige Bemærkninger, som jeg imidlertid ikke anseer det nødvendigt at opholde mig ved, og jeg skal derfor blot til hvad han anførte om, at nærværende Sag forlængst kunde være bleven behandlet her i Thinget, naar Finantsloven ikke først havde foreligget og skulde behandles, ikke svare Andet end bringe i Erindring, at jeg troer, at det var den sidste Dag, ialtsald en af de sidste Dage i Januar Maaned, da Betænkningen blev omdeelt. Den kunde altsaa ikke, selv om Finantsloven ikke havde hindret det, være kommen synderlig tidligere for her, den kunde maaskee være kommen en 8 eller 10 Dage tidligere for her, men det var ogsaa det Hele. Naar endelig den ærede Ordfører har sagt, at Udvalget var gaaet ligesaa vidt som Landbocommissionen, uagtet det har forbigaaet et ganske væsentligt Punkt, som Landbocommissionen havde fremhævet, er dette en Udtalelse, som jeg ikke kan finde begrundet, thi jeg troer ikke, at man kan sige, at man er gaaet ligesaa vidt som en Anden, naar man slet ikke er gaaet dertil, hvortil denne Anden er gaaet.